

РЕШЕНИЕ

№ 5502

гр. София, 15.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 68 състав,
в публично заседание на 07.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Вяра Русева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **2176** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда чл. 40, ал. 1 от ЗДОИ, вр. чл. 145 и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на Я. Д. Ц. против Решение № СОА19-РИ09-36 от 4.02.2020г на Зам. Кмета на Столична община.

Обосновава съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт, тъй като не е предоставен достъп до исканата информация относно морфологичната структура на RDF горивото от отпадъци, а до техническите параметри, което представлявало по същество отказ, макар и формално да е разрешен достъп. Моли да се отмени решението и задължи ответника да предостави исканата информация.

Ответникът – Зам.кмет на СО, чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Моли да се отхвърли. Претендира юриск.възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована не изпраща представител и не изразява становище.

Съдът, като прецени събраните по делото относими доказателства, доводите и възраженията на жалбоподателя и на ответната страна, намира за установено от фактическа страна следното:

Със заявление от 21.01.2020г. за достъп до обществена информация, жалбоподателят е поискал да му се предостави информация „Каква е морфологичната структура на RDF горивото от отпадъци, което ще се използва в инсинератора?“

По повод подаденото заявление, зам. кметът на СО е постановил оспореното Решение СОА19-РИ09-36 от 4.02.2020г с което е предоставил пълен достъп до търсената информация, като е посочил в табличен вид технически параметри на RDF горивото. В оспореното решение е цитирано Решение № СОА19-РИ09-9 от 10.01.2020 г на зам. кмета на СО с което на заявителя по предходно идентично искане от 28.12.2019г е предоставен пълен достъп до същата информация, а именно относно морфологичната структура на RDF горивото, което ще се използва в инсинератора.

Посоченото заявление от 28.12.2019г е приложено по административната преписка, като шестия зададен с него въпрос е идентичен с въпроса предмет на заявлението от 21.01.2020г по повод което е постановено и оспореното в настоящото производство Решение СОА19-РИ09-36 от 4.02.2020г . Неоснователни са доводите в писмената защита на жалбоподателя, че въпросите не са едни и същи, като в предходното заявление е зададен по общо формулиран въпрос. Касае се единствено за различни начини на словообразуване, изразяване в писмения текст на заявлението, като обаче отсъствието на думата „от отпадъци“ в предходното заявление от 28.12.2019г не води като краен резултат до различен смисъл на въпросите. Видно е от Решение № СОА19-РИ09-9 от 10.01.2020 г на зам. кмета на СО на заявителя по предходното идентично искане от 28.12.2019г е предоставен пълен достъп до същата информация.

При така установените факти, съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е от надлежна страна - срещу акт, който подлежи на обжалване в преклузивния срок по чл. 149 от АПК.

Преди всичко, с оглед формулираното в заявлението, съдът приема, че оспорваният е поискал достъп до информацията относно околната среда. Това е така , тъй като легално определение на понятието "Информация за околната среда" се съдържа в чл. 19 т. 1 - т. 6 от ЗООС, като в кръга на тази информация се включва и информация по т.2 а именно, факторите по чл.5, влияещи негативно върху състоянието на околната среда(естествени и антропогенни вещества и процеси; различни видове отпадъци и техните местонахождения; рискови енергийни източници - шумове, вибрации, радиации, както и някои генетично модифицирани организми), както и дейностите и/или мерките, включително административните мерки, международни договори, политика, законодателство, включително доклади за прилагане на законодателството в областта на околната среда, планове и програми, които оказват или са в състояние да оказват въздействие върху компонентите на околната среда. Видно от текста на процесното искане, същото се отнася до информация, свързана с горивото от отпадъци, което е в състояние да окаже съществено въздействие върху повечето от компонентите на околната среда на и около избраното място за изграждане на инсталацията, подробно изброени в чл. 4 от ЗООС.

Ето защо приложим в настоящото производство е специалния ЗООС, а за неуредените в този закон въпроси, както и по силата на препращащите норми в него - нормите на ЗДОИ. Безспорно, исканата информация е за околната среда. Съгласно разпоредбата на чл. 17 от ЗООС, всеки има право на достъп до наличната информация за околната среда, без да е необходимо да доказва конкретен интерес.

Оспореното решение е издадено от компетентен орган, в кръга на

правомоцията му предоставени със Заповед № СОА17-РД09-1027 от 20.11.2017г на кмета на СО, изменена със Заповед № СОА 19-РД09-1412 от 11.10.2019г. Безспорно Столична община, чрез кмета е задължен по ЗДОИ субект съгласно чл.3, ал.1 ЗДОИ. В чл. 21 ал. 1 от ЗООС е предвидено, че компетентни органи по Глава втора озаглавена

Информация за околната среда са централните и териториалните органи на изпълнителната власт, които събират и разполагат с информация за околната среда. При наличието на законова възможност съобразно чл.28, ал.2 ЗДОИ за делегиране на правомощия за вземане на решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп и наличие на такова делегиране, то оспореното решение е издадено от компетентен административен орган и в предвидената от чл. 59 АПК и чл. 34 от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/ форма.

Както се посочи, така формулирана търсената информация попада в обхвата на глава втора от Закона за опазване на околната среда/ ЗООС /и изпълва понятието, попада в дефинициите за „информация за околната среда“ дадено в нормите на чл. 19, т. 2 от ЗООС.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗООС за предоставяне на информация за околната среда се прилага процедурата, предвидена в глава трета "Процедура за предоставяне на достъп до обществена информация" от Закона за достъп до обществена информация /ЗДОИ/, тоест от чл.24 до чл.41 от ЗДОИ. Настоящият съдебен състав отстъпва от досегашното си виждане, че предвид, че ЗООС е специален спрямо общия ЗДОИ, то последният следва да се прилага само за процедурата, но не и по отношение на основанията за отказ /в т.ч. чл.37 от ЗДОИ/. В чл. 20 от ЗООС лимитативно са определени допустимите ограничения до такова информация. Това обаче не изключва основанията за отказ посочени в ЗДОИ /чл.37/. Специалният закон препраща към чл.24-41, в т.ч. и чл.37 от ЗДОИ.

Както се посочи по-горе, в оспореното решение е цитирано Решение № СОА19-РИ09-9 от 10.01.2020 г на зам. кмета на СО с което на заявителя по предходно идентично искане от 28.12.2019г е предоставен пълен достъп до същата информация, а именно относно морфологичната структура на RDF горивото от отпадъци, което ще се използва в инсинератора. Посоченото заявление от 28.12.2019г е приложено по административната преписка, като шестия зададен с него въпрос е идентичен с въпроса предмет на заявлението от 21.01.2020г по повод което е постановено и оспореното в настоящото производство Решение СОА19-РИ09-36 от 4.02.2020г .Съдът изложи съображения по-горе за този си извод, поради което не следва да ги преповтаря. Видно е от Решение № СОА19-РИ09-9 от 10.01.2020 г на зам. кмета на СО, на заявителя по предходното идентично искане от 28.12.2019г е предоставен пълен достъп до същата информация. При тези установявания е налице основание за отказ от предоставяне на достъп до обществена информация при условията на чл.37, ал.1 т.3 от ЗДОИ, а именно исканата обществена информация е предоставена на заявителя през предходните 6 месеца. Вместо да постанови решение за отказ на това основание, ответникът с процесното решение отново предоставя достъп до същата информация, за което жалбоподателят твърди, че представлявало по същество отказ, макар и формално да е разрешен достъп. Съдът не разполага със специални знания да обоснове разлика в техническите параметри и морфологичната структура на горивото, но по горните съображения намира, че безспорно е налице основание за отказ да се

предостави искания достъп до обществена информация. Дори и да се приеме тезата на жалбоподателя, че не е удовлетворено искането му, предвид разминаване на поставения от него въпрос с получения отговор, то ответникът не е длъжал произнасяне с позитивен акт. В случая по несъмнен начин по делото е установено, че исканата информация е предоставена в пълен обем на 10.01.2020г. , тоест 11 дни преди депозиране заявлението от 21.01.2020г по повод което е постановено процесното решение. Ако заявителят не е удовлетворен от отговора, даден с решението от 10.01.2020г. то пред него е била открита възможността да оспори законосъобразността на решението от 10.01.2020г, а не да депозира едва след 11 дни заявление с въпрос идентичен на шестия въпрос от заявлението от 28.12.2019г. Верността на предоставената информация по предходното решение от 10.01.2020г е недопустимо да се проверява чрез депозиране идентично по съдържание заявление за достъп до обществена информация едва 11 дни след постановяването му, а е предмет на преценка законосъобразността на постановеното решение от 10.01.2020г.

Безспорно в случая е било наличието на основанията за отказ по чл.37, ал.1 т.3 от ЗДОИ. С процесното решение обаче, е разрешен достъп до исканата информация, за която заявителя твърди, че е формален и не дава по същество отговор на поставения въпрос. След като съдът намира, че е било налице основание за отказ и като съобрази забраната за влошаване положението на жалбоподателя, жалбата като неоснователна следва да се отхвърли, което като краен резултат ще доведе до оставяне в сила оспореното решение.

Относно разноските: С оглед изхода на спора на жалбоподателя не следва да се присъждат разноски. На ответника се дължат разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал.8 от ГПК във връзка с чл.143, ал.4 и чл.144 от АПК вр.с чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на осн. чл.172 ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалба на на Я. Д. Ц. против Решение № СОА19-РИ09-36 от 4.02.2020г на Зам. Кмета на Столична община.

ОСЪЖДА Я. Д. Ц. да заплати на Столична община юриск. възнаграждение в размер на 100 лв.

Решението не подлежи на обжалване.

Съдия: